

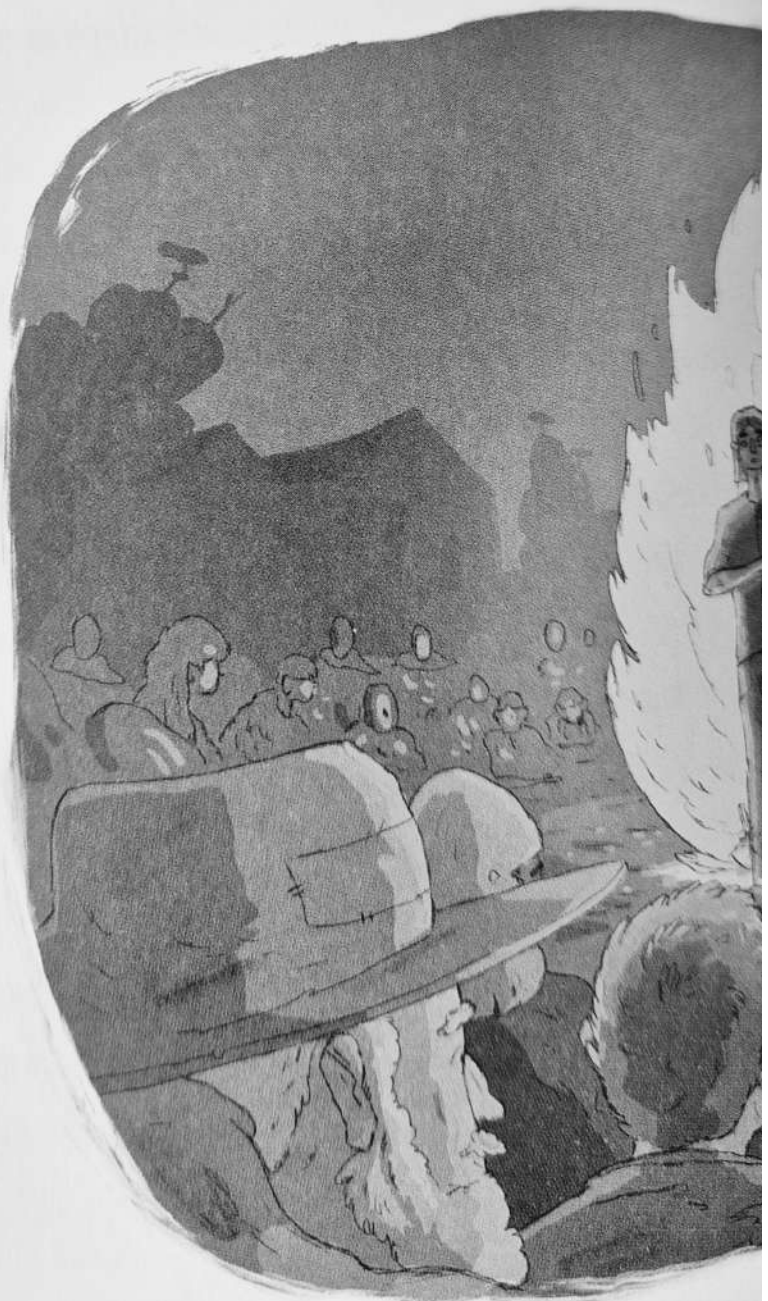
Maandvuur bij de Aardelaar

Als de schemer valt, wordt alles anders in het bos. De schaduwen worden zwart, kruidige geuren kringelen op uit de vochtige bosgrond en in de verte roept al een uil. Mike haast zich langs de Oude Eik naar de Aardelaar. Het dorpje ligt in de bossen verscholen, omringd door akkertjes en velden.

Een jaar of vijftien geleden heeft een groep mensen zich hier teruggetrokken. Ze hadden geen zin meer om mee te doen met de drukke wereld van internet en andere technologie. Ze wilden een simpel leven in de natuur leiden: hun eigen eten verbouwen, hun eigen brood bakken en in harmonie leven met de natuur. Er zijn toen meer van die dorpen gesticht, ook op andere plekken in het land. Volgens Mike hebben ze het best goed voor elkaar op de Aardelaar. Hij is een van de weinige mensen van buitenaf die er weleens komt. Altijd voelt hij zich er welkom, maar soms denkt hij dat de Aardelaars maar in een heel klein wereldje leven: het is toch ook geweldig wat je met LivePods, robots, drones, 3D-printers, DNA-krakers en alle andere geweldige uitvindingen kunt doen? Daar is toch niks mis mee? De wereld is zoveel

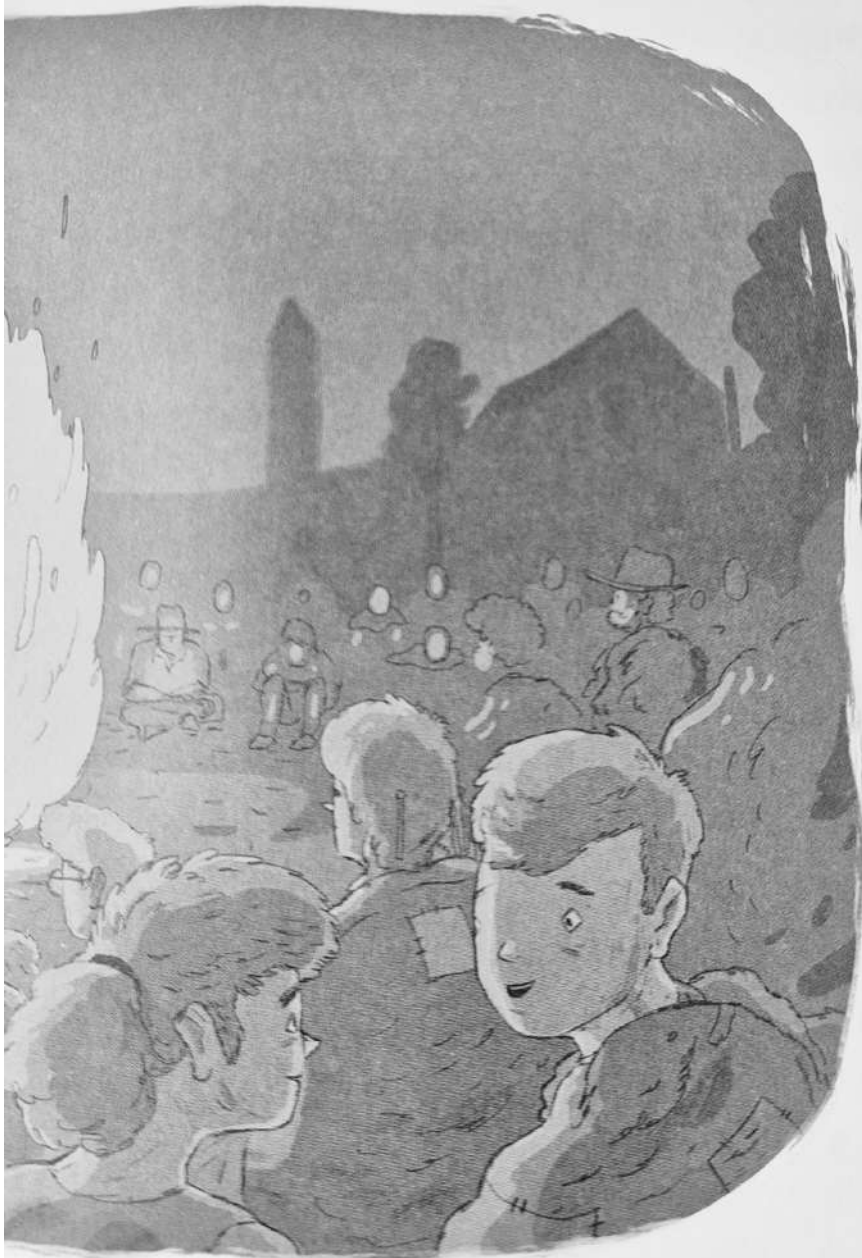
groter en spannender dan een bos, een dorpje en een paar akkertjes.

Tegen de tijd dat Mike de eerste huisjes bereikt, is de zon helemaal onder. Er klinkt getrommel vanaf het dorpsplein. Mooi, dat betekent dat ze nog niet met het verhaal begonnen zijn. Goudoranje danst het licht van de vlammen over de gevels. Er wordt een meeslepend ritme getrommeld. De trommelaars, die aan de rand van de kring met mensen zitten, bewegen met dansend bovenlijf mee met de ritmes die ze slaan. De vertel-

ler van vanavond staat al klaar, met zijn rug naar het kampvuur.

Mike herkent hem. Het is Elias, een lange, bedachtzame man. Hij is de hoofdverzorger van de roofvogels die men in het dorp houdt. Hij jaagt ook met de vogels, net als een paar andere dorpingen. Elias is meestal vrij stil, maar vanavond is hij dus de verteller. Aan zijn voeten zitten een stuk of twintig kinderen. Eromheen zitten de volwassenen. Zeker het halve dorp is er. Iedereen heeft kussentjes om op te zitten en lekkere dingen meegebracht. Heerlijk.

3

Nieuw Babylon

De volgende ochtend staan ze op tijd op. Mikes vader zet de spullen die mee naar de stad moeten in de hal. Zijn moeder geeft instructies aan het huis en de robots en even later rijdt de auto voor die hen naar hun nieuwe huis zal brengen. De deuren klappen open en ze stappen in.

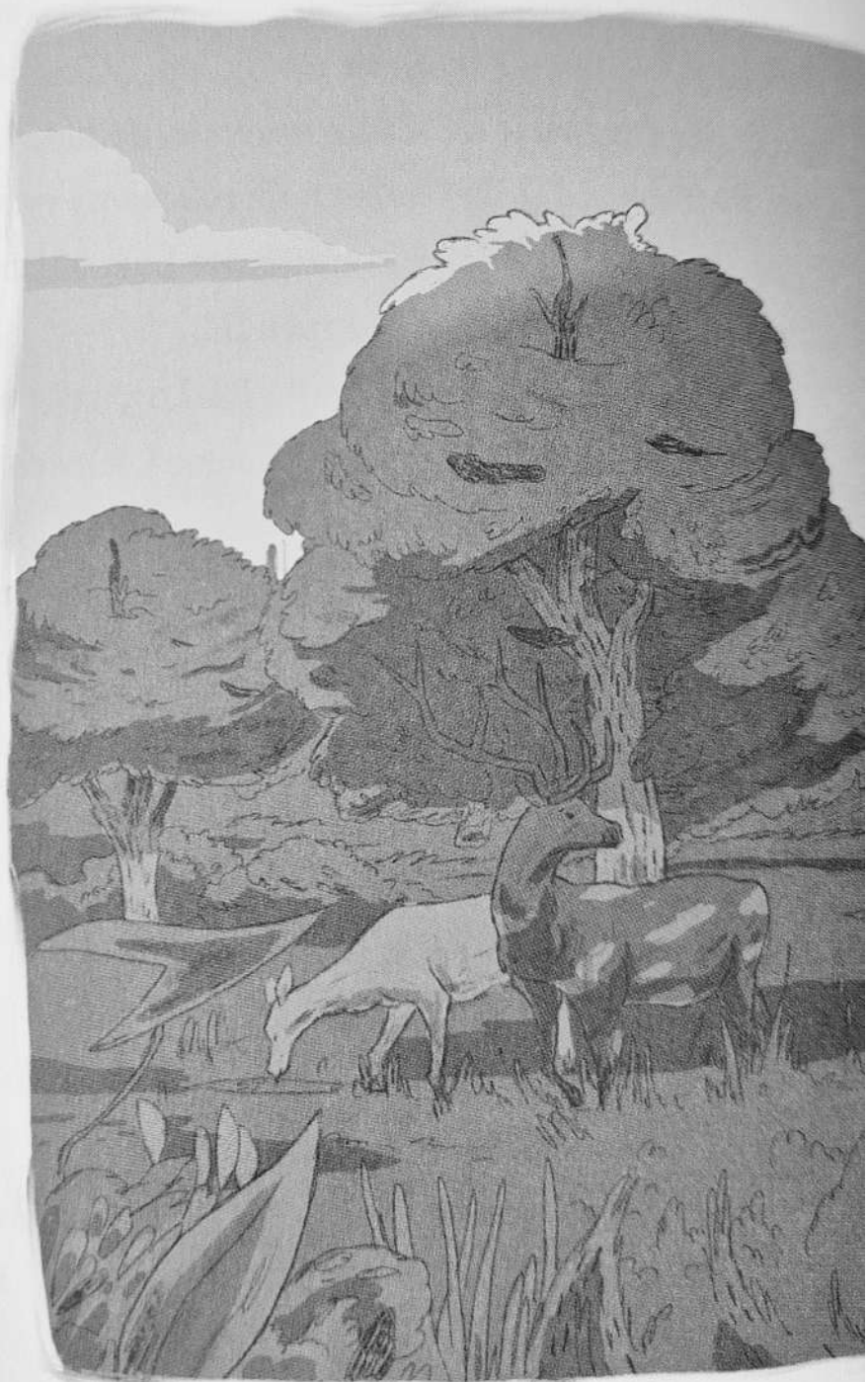
‘We willen naar Nieuw Babylon, Paal 07,’ zegt pap.

‘Nieuw Babylon, Paal 07,’ zegt de auto. ‘Geschatte reistijd 42 minuten. ZecurNet keurt passagiers en bestemming goed.’ Bijna geluidloos zet de auto zich in beweging. ‘Übergoogle wenst u een goede reis.’

Ze rijden naar het westen. De rit gaat eerst tussen akkers door en daarna over een smalle weg door de Nieuwe Wildernis. Herten maken zich uit de voeten, een kudde oerossen ligt te herkauwen langs de weg en hoog in de lucht cirkelen aren- den rond. Af en toe zien ze na een bocht de skyline van Nieuw Babylon in de verte opduiken. Iedere keer dichterbij.

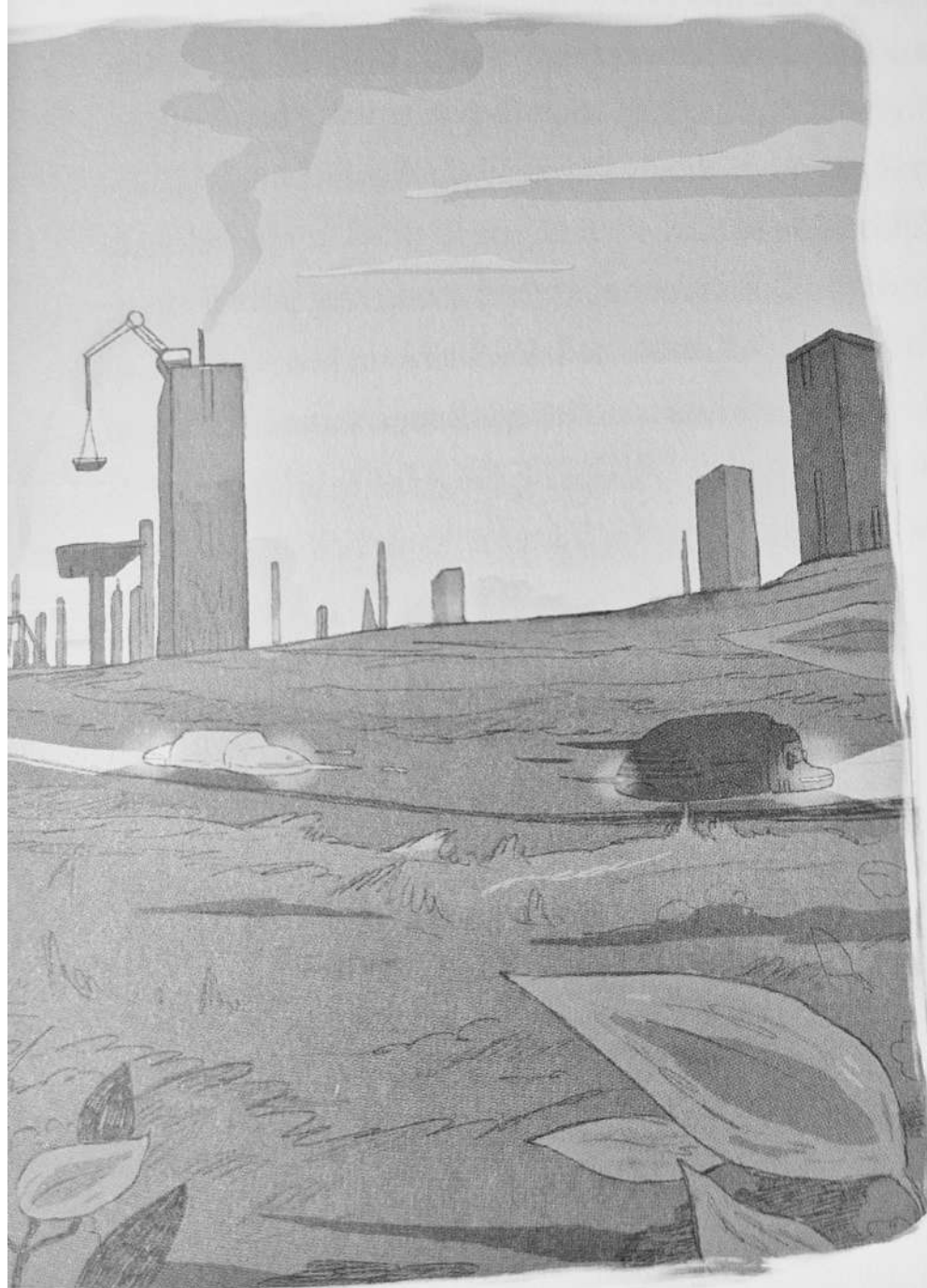
Mijmerend staart Mike naar buiten. Hoe zal het zijn in hun nieuwe huis? Iedereen wil dolgraag in Nieuw Babylon wonen. De nieuwe stad in aanbouw staat op palen: hoog, in de

frisse lucht, weg van de modder en de aarde, gebouwd met de modernste technieken. Sinds het bouwen zo goedkoop is geworden kan het. Overal langs de oude snelwegen worden hoge betonnen palen geprint. Vanaf die palen bouwen machines en robots helemaal automatisch pleinen en gebouwen, en straten, bruggen en rails naar de volgende paal. Iedereen kan

op het Net een huis ontwerpen. Hoe je maar wilt. Machines printen de onderdelen, robots bouwen het, en een paar weken later kun je er al gaan wonen. Goedkoop en makkelijk.

Overal ter wereld verrijzen ineens dat soort steden. Het is er de laatste jaren op gaan lijken dat robots, machines en computers bijna alles kunnen. Sommige mensen zijn bang

dat de veranderingen te snel gaan, en dat computers en robots ineens wel érg slim worden. Maar de meeste mensen vinden het geweldig. En over een paar weken wordt het nog geweldig: dan zullen over de hele wereld eindelijk de nieuwste quantum-computers in gebruik worden genomen. Die maken de dingen nog sneller, beter en mooier. Daar wil iedereen bij zijn, om dát moment mee te maken. Mike ook.

Hij probeert dan ook niet meer te denken aan wat hij achterlaat, ook niet aan Demer, maar alleen aan zijn geweldige nieuwe leven dat op het punt staat te beginnen. Het wordt allemaal heel anders. In Nieuw Babylon zijn het Net en de gewone werkelijkheid helemaal vermengd: je moet er de hele dag je virtualrealitybril op houden, anders zie je nog niet de helft van wat er allemaal is. Zonder zo'n VR-bril kun je niet zien hoe mooi alles is, hoe het klinkt, welke spullen je kunt kopen, wat de verhalen en de muziek zijn die bij de gebouwen horen... Al die informatie ontvang je alleen maar via je bril. Die projecteert het Net over de gewone wereld heen. Het is een beetje alsof je door een game loopt, maar dan echt.

Mike probeert het zich allemaal voor te stellen. Hij is nooit eerder in de stad geweest. Wel als hij online was natuurlijk, vanaf de boerderij in zijn LivePod, maar dan was alles heel erg gefilterd, omdat ze een vrij trage verbinding met het Net hadden.

Dan ineens zijn ze er.

'Paal 07,' zegt de auto. 'Let er bij het uitstappen op dat u uw bezittingen meeneemt. Hartelijk dank dat u een auto van Übergoogle koos om mee te reizen.'

Mike en zijn ouders stappen uit en kijken onwennig om zich heen. Geen van hen is in jaren echt weg geweest van de boerderij. Mikes ouders hebben zelfs hun nieuwe huis helemaal online bij elkaar geklikt.

De lift merkt hen op. De deuren gaan open en ze stappen in de cabine. Voor de veiligheid worden ze gescand. Alle drie krijgen ze natuurlijk direct goedkeuring van ZecurNet. De lift zet zich in beweging.

‘Niveau 0,’ klinkt het een paar seconden later. De liftdeuren glijden open. ‘Oranjeplein, Codegebied 07.’

Teleurstelling maakt zich van Mike meester als hij uitkijkt over het plein. Het is een kale bende, met grauwe betonnen gebouwen eromheen. Een paar mensen haasten zich in verschillende richtingen over het plein, een stuk of wat drones vliegen rond. Allerlei kabels en camera’s hangen slordig aan het plafond bevestigd. Verder is het er leeg.

‘Oké, brillen op, jongens,’ zegt Mikes moeder. ‘Dan zijn we er.’

O ja, denkt Mike. Bril. Natuurlijk.

‘Snel,’ mompelt zijn vader geïrriteerd, ‘iedereen kan zien dat we van het platteland komen.’

Mikes moeder haalt de nieuwe VR-brillen uit haar tas. Het is even prutsen om de bijbehorende oortjes en het kleine geurprintertje precies op de juiste plek te krijgen, maar als het eenmaal goed zit, worden ze ondergedompeld in een wereld van duizenden kleuren en vormen, geuren, muziek en allerlei stemmen. Het is overweldigend. Mike wankelt, sluit even

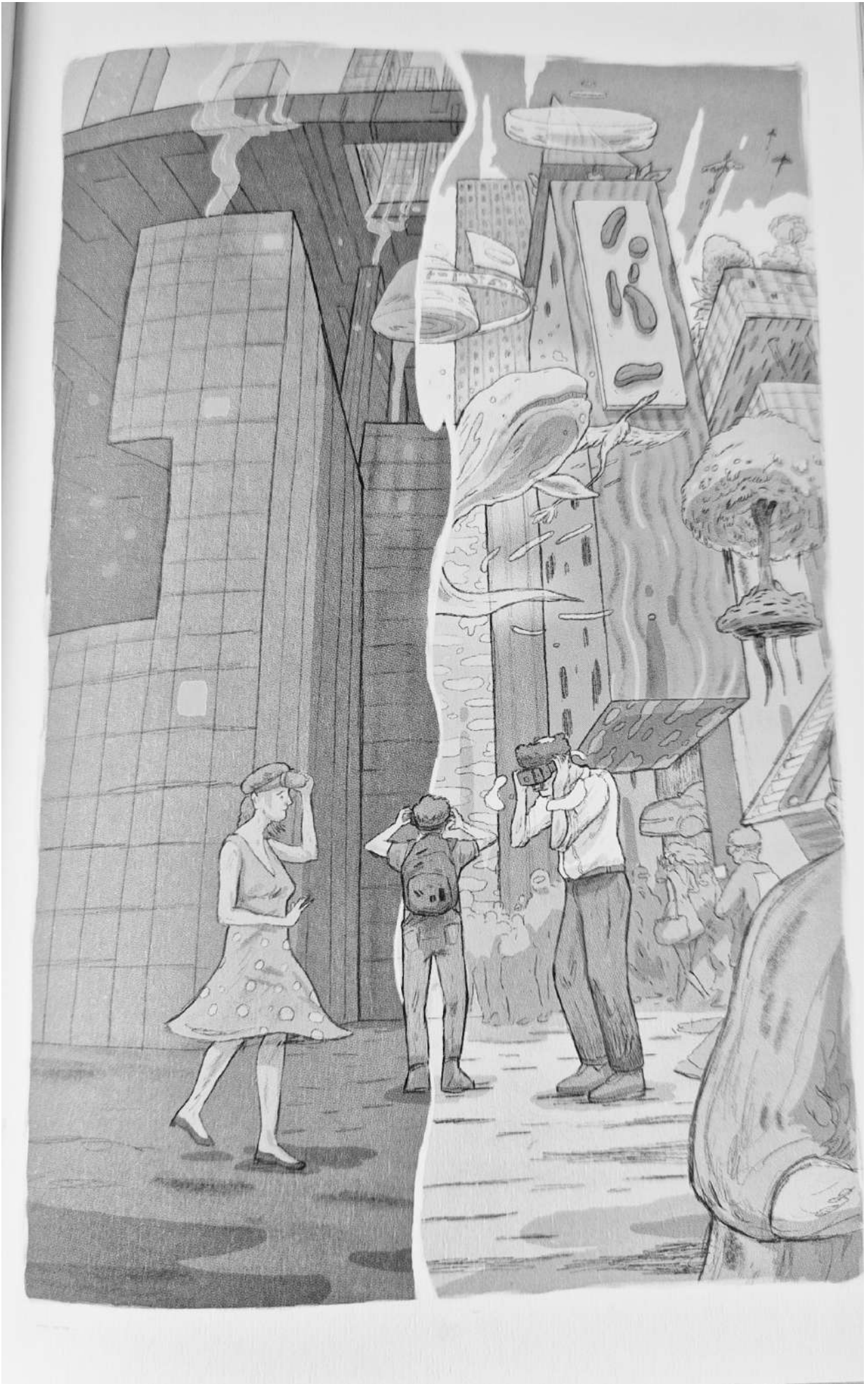
zijn ogen en kijkt dan opnieuw voorzichtig rond. Dus zó ziet Nieuw Babylon er echt uit!

Het Oranjeplein is een bonte warreling. De muren van de gebouwen die zonder VR-bril kaal en grijs leken, zijn nu overdekt met prachtige schilderijen en videobeelden – dieren en landschappen, reclames en animaties. Op het plein zelf zijn tientallen lijnen geprojecteerd die trillen en kronkelen. Die lijnen proberen je naar van alles toe te lokken: naar allerlei winkels en belevenissen. Als je je blik op een van de lijnen richt, begint de bijbehorende stem direct te vertellen en het logo van het bedrijf verschijnt in je ooghoeken. De mensen op het plein zien er nu prachtig uit, hun kleren geven licht en veranderen constant van kleur. Een vrouw die hen rakelings passeert zendt een heerlijk parfum en een grappig melodietje uit. Wat net nog kale drones waren, zijn nu bonte vogels. Het rommelige plafond is vervangen door roze wolken in een lichtblauwe lucht. Bovendien is het ineens veel drukker: iedereen die alleen online hier is (en dus eigenlijk gewoon in zijn LivePod ligt, ergens ter wereld) is deel van de stad.

Het is allemaal bijna net echt. Hier en daar hapert het een beetje, of trilt het beeld of lijken mensen op animaties. Als je goed kijkt dan zie je dat bijna alles een projectie is.

‘Als ze eenmaal die quantum-computers aanzetten, dan zal het perfect zijn,’ verzekert Mikes vader hen.

Mike haalt Kiem tevoorschijn en houdt hem stevig in zijn hand, alsof die vertrouwde gladde vorm hem kan helpen

om grip te krijgen op de drukke wereld waarin hij ineens is ondergedompeld.

‘Vind je het mooi, Mike?’ vraagt Kiem.

Mike knikt. Het is mooi, maar vooral ook vreemd. Iets tussen droom en werkelijkheid in.

‘Wij willen naar het Greta Thunbergplatform, nummer 23,’ zegt Mikes vader dan en voor hen uit op het plein verschijnt direct een witte looplijn die ze alleen maar hoeven te volgen.

‘Zeven minuten lopen, Mike,’ zegt Kiem enthousiast. ‘We zijn er bijna! In je nieuwe huis. Vind je het niet spannend?’

‘Kom je, Mike?’ zegt Mikes moeder. ‘Het is wel heel druk en vol zo, dat zijn we nog niet gewend. Als je wilt, stellen we straks een paar persoonlijke filters in, om de stad een beetje te dimmen.’

Mike knikt, en terwijl hij zich afvraagt wie Greta Thunberg eigenlijk was, volgen ze de looplijn naar hun nieuwe huis. Mike vindt het vervelend dat het net is of ze alle drie met een soort duikbril op lopen, maar ook dat moet over een paar weken verholpen zijn: de quantum-computers projecteren dan gewoon ieders echte gezicht over de brillen heen.